

4 nedeľa C 2022

AI Spisovateľovi Karolovi Čapkovi sa pripisuje tento výrok: "Najjednoduchšie a najťažšie je hovoriť čistú pravdu." KE Dnešné evanjelium je toho dôkazom. Privádza nás späť do synagógy v Nazarete, do komunity, v ktorej Ježiš vyrastal a kde ho všetci poznajú, ako aj jeho rodinu. Teraz sa po dlhej neprítomnosti opäť vrátil a počas sobotnej liturgie číta Izaiášovo proroctvo o Mesiášovi. Oznamuje jeho naplnenie. Naznačuje, že sa to týka jeho osoby. To vyvolá rozruch medzi ľuďmi v Nazarete. Na jednej strane "Všetci mu prisviedčali a divili sa milým slovám, čo vychádzali z jeho úst". Na druhej strane, jeho krajanovia ho poznali až príliš dobre: "Je ako my," hovoria. Čo si o sebe namýšľa tento tesár z Nazareta? DI Jeden znalec Písma to komentuje takto: Ježiš, vedomý si uzavretosti Nazaretčanov, ktorú potvrdzuje aj príslovie "Ani jeden prorok nie je vzácny vo svojej vlasti", oslovuje ľudí v synagóge slovami, ktoré znejú ako provokácia. Poukazuje na dva zázraky, ktoré vykonali veľkí proroci Eliáš a Elizeus na tých, ktorí nepatrili k Izraelu, aby ukázal, že niekedy sa viac viery nachádza mimo hraníc Izraela. Reakcia je okamžite jednomyselná. Vstali, vyhnali ho z mesta a viedli ho až na zráz vrchu, na ktorom bolo ich mesto postavené, a odtiaľ ho chceli zhodiť. Ale on prešiel pomedzi nich a odišiel. Prečo vlastne Ježiš vyprovokoval túto konfrontáciu? Spočiatku sa mu ľudia čudovali, obdivovali ho a možno mohol dosiahnuť určitý konsenzus. Ale práve o to ide: Ježiš neprišiel hľadať konsenzus ľudí, ale, ako na konci svojho života hovorí Pilátovi, "vydať svedectvo pravde" (Jn 18, 37). Pravý prorok nepočúva nikoho iného okrem Boha, dáva sa do služieb pravdy a je pripravený osobne za to zaplatiť. Je pravda, že Ježiš je prorokom lásky, ale láska má svoju vlastnú pravdu, ako počujeme od sv. Pavla: „láska sa raduje z pravdy“. Láska a pravda sú dve mená tej istej skutočnosti, dve Božie mená. PAR Ale je tu ťažkosť ba dokonca problém. Mnohí ľudia už neveria v objektívnu pravdu. Pravda sa stáva relatívnym pojmom. Dnes ľudia často nekriticky prijímajú informácie, ktoré im servírujú médiá, a uspokojujú sa s odpoveďami, ktoré sa im páčia, ktoré ich upokojujú a ktoré neovplyvňujú ich život. Je im jedno, či sú tieto odpovede a informácie pravdivé alebo nepravdivé, či sú klamaní alebo nie. Pokiaľ môžu pokračovať vo svojom živote, nemusia príliš premýšľať a nemusia meniť svoj konzumný spôsob života. Zdá sa, že v dnešnej dobe na pravde až tak nezáleží, veď každý má svoju vlastnú. Ale

nemýľme sa. Len a len pravda nás vyslobodí. Ak nie, zostaneme otrokmi lži. Dobre vieme z Písma, kto je otcom lži a ako taký klamlivý život dopadá.

MY Vidieť to dobre aj na novele od spisovateľa Maxa Eytha, ktorý je už dnes zabudnutý. Bol inžinierom, preto najčastejšie spracovával témy zo začiatkov technického obdobia. Jednej novele dal názov „Tragédia povolania“. Hlavným hrdinom je mladý inžinier, ktorému jedného dňa za zvláštnych okolností zverili veľmi významnú úlohu: mal vybudovať most nad riekou, ktorá už ústi do mora. Náš mladík sa odhodlá postaviť ten most. Po výstavbe mosta sa mladý inžinier stáva stredobodom pozornosti. Všetky noviny prinášajú jeho meno a úspech. Zlepšia sa jeho majetkové pomery a v Londýne založí veľký projekčný ústav. Čoskoro sa ožení s bohatou ženou. Má všetko, čo si len srdce žiada. A predsa je v jeho živote boľavé tajomstvo, o ktorom vie len jeho žena. Každú jeseň odcestuje k svojmu preslávenému mostu a keď v noci zúri búrka a bičuje dážď, on stojí, schovaný v pršiplášti, vonku pri moste a bojí sa. Doslova cíti, ako búrka tlačí na piliere jeho mosta. Stále znovu prepočítava, či piliere urobil dosť pevné, či správne prepočítal tlak vetra na piliere. Po utíšení vetrov a búrok sa vráti zase do Londýna, kde žije ďalej ako spoločnosťou vážený a uznávaný človek. Snaží sa správať tak, aby nikto nezbadal, že v duchu prežíva účasný strach: „Je ten most správne postavený a dosť pevný?“ Tieto mučivé otázky sú temným tajomstvom jeho života. Nemôže povedať pravdu. Potom jednej hroznej búrlivej noci znovu so strachom pozoruje svoj most. Vidí, ako na most prichádza vlak. Vidí jeho zadné svetlá. Tie však zrazu v hukote búrky zmiznú. A on vie: vlak sa zrútil do hĺbky, do spenenej vody. Most sa v prostriedku prelomil. Hrozná pravda vyšla najavo aj s dôsledkami. ADE Pána Ježiša nezaujímajú, či máme pravdu, ale skôr to, či Pravda má nás, či sme naozaj jeho učeníci, jeho proroci, nositelia jeho pravdy. Obyvatelia Nazareta boli rozzúrení, že im niekto povedal pravdu do očí. Ich hnev je znakom toho, že pravdu neprijali. Ich srdcia však zostali úplne nespokojné. Nechceli byť oslobodení pravdou. A ak sa človek nenechá oslobodiť pravdou, nedokáže potom praktizovať pokánie, žiť pokorne a ani skutočne milovať. Je to výzva, aby sme sa postavili pravde zoči voči v našich životoch. Môže nás oslobodiť pre pravé pokánie, pokoru a kresťanskú lásku. Amen.